

12.08.2024 PONEDELJEK Ivana Franciška Šantalska, redov.		
13.08.2024 TOREK Poncijan, papež		
14.08.2024 SREDA Maksimilijan M. Kolbe, duh. muč.		
15.08.2024 ČETRTEK MARIJINO VNEBOVZETJE	BRITOF 10.00	ZA ŽIVE IN POKOJNE DUHOVNIKE, Križ 145 (blagoslov zelišč)
16.08.2024 PETEK Rok, spokornik	KAPELA 19.00	+ ALBINA, SLAVKO VIDMAR in MARČELA PANGOS, Tomaj 120
17.08.2024 SOBOTA Hijacint, duhovnik	KRIŽ 19.00	+ JOŽE (Miro) FILIPČIČ, Križ 193
18.08.2024 20. NEDELJA MED LETOM	KAZLJE 8.30 TOMAJ 10h	+ MARIJA in JOŽE ŠKAPIN, Kazlje 16 ZA ŽIVE IN POKOJNE ŽUPLJANE

Marijino vnebovzetje ali **Frarijevo vnebovzetje** je velika oltarna tabelna slika v olju, italijanskega renesančnega umetnika Tiziana, naslikana v letih 1515–1518. Ostaja v položaju, za katerega je bil zasnovana, na velikem oltarju bazilike Santa Maria Gloriosa dei Frari v Benetkah. To je največja oltarna slika v mestu, katere figure so v naravni velikosti, kar zahteva velika cerkev, s precejšnjo razdaljo med oltarjem in občestvom. Slike zgoraj in spodaj niso Tizianovo delo, temveč delo Palme Vecchia. Zaznamoval je novo smer v Tizianovem slogu, ki je odražala njegovo zavedanje umetnikov, vključno z Rafaelom in Michelangelom, o dogajanju v visoki renesansi na jugu, v Firencah in Rimu. Vznemirjene figure apostolov so zaznamovale prelom z običajno meditativno tihostjo svetnikov v beneškem slikarstvu, v tradiciji Giovannija Bellinija in drugih.

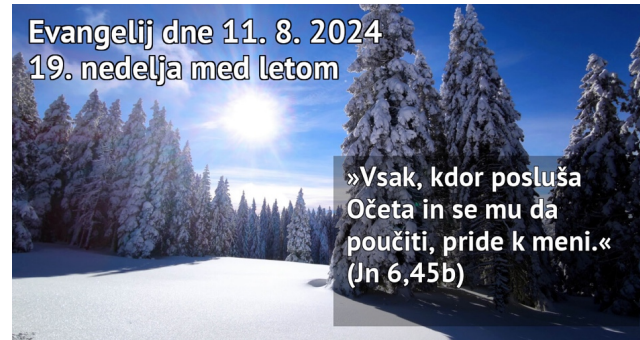
ŽUPNIJA TOMAJ
19 NEDELJA MED LETOM

Štev.31/LETO XII.

11.avgust2024

Evangelij dne 11. 8. 2024
19. nedelja med letom

»Vsak, kdor posluša Očeta in se mu da poučiti, pride k meni.«
(Jn 6,45b)

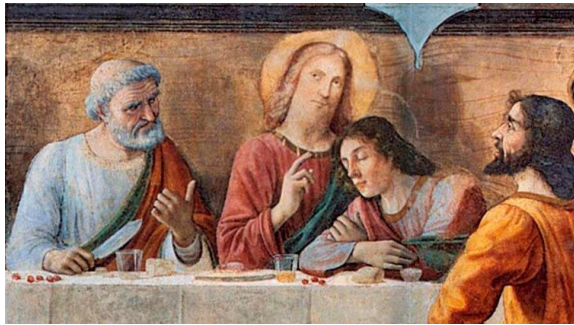
Živeti moramo le v moči Jezusovega kruha

Iz svetega evangelija po Janezu (Jn 6,41-51)

Tisti čas so Judje godrnjali nad Jezusom, ker je rekel: »Jaz sem kruh, ki je prišel iz

nebes,« in so govorili: »Ali ni to Jezus, Jožefov sin? Njegovega očeta in mater poznamo. Kako more zdaj govoriti: ›Iz nebes sem prišel.‹« Jezus je odgovoril in jim dejal: »Ne godrnajte med seboj! Nihče ne more priti k meni, če ga ne pritegne Oče, ki me je poslal, in jaz ga bom obúdil poslednji dan. Pri prerokih je zapisano: ›Vsí se bodo dali poučiti Bogu.‹ Vsak, kdor posluša Očeta in se mu da poučiti, pride k meni. Ne rečem, da bi bil kdo videl Očeta: samo tisti, ki je od Boga, je videl Očeta. Resnično, resnično, povem vam: Kdor veruje, ima večno življenje. Jaz sem kruh življenja. Vaši očetje so jedli v puščavi mano in so pomrli. To je kruh, ki prihaja iz nebes, da tisti, ki od njega jé, ne umre. Jaz sem živi kruh, ki sem prišel iz nebes. Če kdo jé od tega kruha, bo živel vekomaj. Kruh pa, ki ga bom dal jaz, je moje meso za življenje sveta.«

Duhovna spodbuda

Jezusova kateheza se nadaljuje o kruhu življenja, ki je prišel iz nebes – evharistiji – ki je On.

Prejšnjo nedeljo smo prispeli sem, do velikega razodetja: "Jaz sem kruh življenja: kdor pride k meni, ne bo nikoli lačen in kdor veruje vame, ne bo nikoli žejen!".

Ta jasna, eksplicitna, neposredna Gospodova izjava

vzbudi pri Judih takojšnje reakcije, ne ravno pozitivne: »Ali ni to Jezus, Jožefov sin? Ali ne poznamo njegovega očeta in matere? Kako more torej reči: »Prišel sem iz nebes?« Običajni ugovor, izražen že, ko je Jezus vstopil v sinagogo svojega mesta in začel učiti ... "Nemo propheta in patria". Gospodar iz Nazareta svoje sogovornike nemudoma pograja in zadevo še poslabša: »...in kruh, ki ga bom jaz dal, je moje meso za življenje sveta«. Pravi tudi, da bo tiste, ki pridejo k njemu, obudil zadnji dan: nedvoumno razglša, da je Mesija. No, prej ali slej je to moral povedati ... In takoj izbruhne sovražnost poznavalcev Zakona. Tako občutljivi na moralo, se ne zavedajo, da Jezus ne govori o morali, ampak govori o veri. O razlikovanju med vero in moralo se ne bom spuščal, ker smo o tem že dolgo govorili. In tudi zato, ker se bojim, da razlikovanje večini ljudi uide in bo še uhajalo, pa če govorimo o tem ali ne... Samo da se spomnim razloga za učlovečenje – ravno to je vprašanje! -: Beseda je postala meso, da bi nam razkrila, da moralnost zapovedi ne zadošča za odrešenje; obstaja nekaj pomembnejšega, nekaj, kar je pred moralo, nekaj, kar celo vzpostavlja moralo, brez česar se morala razblini v igro, v fikcijo brez vrednosti pred Bogom, brez tiste absolutne vrednosti, ki ji jo dajemo. To 'nekaj' je "verovati v Kristusa". Vera vanj postane temeljni razlog za vedenje in moralo.

Zdi se mi že, da slišim ugovor, tokrat vaš: »Seveda verujemo v Kristusa!«, kot da bi bilo očitno dejstvo in se ga zato odveč spominjati ...

Škoda, ampak vera v Jezusa sploh ni samoumevna! Tega ni mogoče domnevati, nikoli! In pot od implicitnega k eksplicitnemu je praznovanje naše vere!

In smo pri najbolj delikatnem vidiku: preveč poenostavljeno ga je zreducirati na vprašanje "Maša da ali maša ne?", saj je enako lahko zavrnilo vprašanje, da je maša potrebna, ker (za Cerkev) je ta obvezna. Resnica je ravno nasprotna! Maša ni potrebna, ker je obvezna; Maša je obvezna, ker je nujna za naše odrešenje. In lahko še dalje, kdor zavrača evharistijo, sv. mašo, zavrača Kristusa.

In da bi ugotovil to nujnost, nimam drugih besed kot tistih, ki jih Jezus potrjuje v nedeljskem evangeliju. Da bi nam dal ta kruh iz nebes, je Gospod umrl, ne samo v duhovnem smislu, ampak tudi fizično! In ali ne bomo šli in ga prejeli, kadar koli bomo lahko? Ta mali kos kruha je vreden božjega življenja. Nič ni tako pomembnega, da bi ga lahko nadomestilo (za Kristusovo telo). Sami se prepričajte, ali se vam splača prekiniti učenje, gospodinjstva opravila ali katero koli drugo dejavnost za uro, uro in pol ... ali pa biti brez hrane in vode preko mere. Ne bo šlo, prej ali slej boš zbolel ali celo umrl.

Vem, da se temu tudi lahko ugovarja: »V cerkev ne hodim, delam pa dobro in sem boljši od onih, ki prejemajo obhajilo.« Smeh z moralo!! Vera, ponavljam, je pred moralo! Staro vprašanje, ali obstaja morala, ki je neodvisna od vere, sekularna morala ali ne. Osebnost me ne zanima kaj dosti... zame to ni problem, nasprotno; Veseli me, da je veliko dobrih in koristnih ljudi, tudi če ne verjamejo v Boga, poznam več kot enega in jih spoštujem v njihovem prepričanju.

Vsekakor, a je tukaj samo majhen korak in ti so že na poti do spoznanja Božje vsepričujočnosti in niso daleč od odrešenja, le sv. Duhu je treba odpreti majhno lino in prišli bodo do spoznanja resnice. Tudi z našo pomočjo in našim pričevanjem. Zanima me globoko prepričanje, da to, kar govorim in delam, govorim in delam, ker verujem v Boga. Ne samo to: to prepričanje, imenovano vera, lahko hranim vsak dan z obhajanjem evharistije, še posebej v nedeljo! Evharistija predstavlja dodano vrednost brez primere! Nekako tako, kot bi pojedli krožnik špagetov s soljo ali brez... okus se spremeni, zelo spremeni, kajne? Prava količina soli izboljša okus hrane; na enak način evharistija: krepi vsako dejanje,

vsako izbiro, vsako besedo,... Prava doza, brez pretiravanja!

Vedno je On, Jezus, tisti, ki nas svari pred obračanjem k Bogu z množitvijo besed, žrtev,... lahko bi dodali zaobljube, odpovedi, pokore, devetdnevnic, obhajila, rožni venec... Ne gre za vprašanje količine, ampak kakovosti.

Obenem veliki poznavalci zakramentalne teologije priznavajo, da se dan za dnem, maša za mašo, nenehno oblikujemo in preoblikujemo po vzoru, ki je Kristus, in postajamo vedno bolj podobni njemu. Dokler ne dosežemo popolne podobnosti s tistim, ki je dal življenje za nas in za vsakogar, da bi ga tudi mi zmogli brez pomisleka in brez mere dati.

